

Sygn. akt I C 1100/13 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2013 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Krzysztof Stępniewski
Sędziowie:	-
Protokolant:	Sebastian Śliwiński

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 grudnia 2013 r. w L.

sprawy z powództwa

(...) Sp. z o. o.

przeciwko

M. Z.

o zapłatę

Powództwo oddala

Sygn. akt: I C 1100/13

UZASADNIENIE

Wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 20.12.2013 r.

W dniu 18.04.2013 r. do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w ramach elektronicznego postępowania upominawczego został wniesiony pozew przez (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przeciwko M. Z. o zapłatę.

W dniu 28.05.2013 r. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwany złożył sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa i podnosząc zarzut przedawnienia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29.10.2012 r. doszło do zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności pomiędzy Wyższą Szkołą (...). J. C. w R. a powodem, której przedmiotem było przeniesienie na rzecz powoda wierzytelności pieniężnych określonych w § 3 umowy w celu ich dalszej windykacji. Zbywca oświadczył, iż przysługują mu niesporne i wymagalne wierzytelności w stosunku do dłużników tytułem świadczonych usług edukacyjnych. Zbywca zgodnie z postanowieniami umowy

miał sporządzić i dołączyć do umowy zestawienie pisemne zawarte w załączniku nr 2, które miało zawierać wykaz wierzytelności objętych umową.

Do umowy załączono wyciąg z załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 25.10.2012 r.

Powód wezwał pozwanego pismem z dnia 30.10.2012 r. do zapłaty, informując go o dokonany przelew wierzytelności. W aktach brak jest dowodu doręczenia powyższego pisma pozwanemu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 § 1 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Zatem powód powinien udowodnić okoliczności określone w art. 509 k.c. i art. 510 § 1 k.c. dotyczące elementów przedmiotowo istotnych umowy przelewu, jej ważności oraz skuteczności tej umowy.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Zgodnie z art. 510 § 1 k.c. umowa sprzedaży wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę (...).

Powód wskazał, iż na podstawie umowy cesji wierzytelności przejął od Wyższej Szkoły (...) w R. prawa do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu świadczenia usług edukacyjnych

Z załączonej przez powoda umowy z dnia 29.10.2012 r. nie wynika jednak jakie wierzytelności, w jakiej wysokości i w stosunku do kogo zostały na jej podstawie zbyte. Do akt nie dołączono załącznika nr 2, o którym stanowi umowa, a dołączono jedynie wyciąg z załącznika do umowy. Z wyciągu tego wynika, iż doszło do przelewu wierzytelności kwoty 800 złotych. Z rozliczenia z kontrahentem k. 40 wynika, iż pozwany był wobec Wyższej Szkoły (...) dłużnikiem co do zapłaty kwot: 350 złotych tytułem nieopłaconego czesnego za grudzień 2003 r., 350 złotych tytułem nieopłaconego czesnego za styczeń 2004 r. i za ponowny wpis na listę studentów w maju 2004 r. w kwocie 100 złotych.

Biorąc jednak pod uwagę fakt, iż pozwany zakwestionował podstawę i wysokość roszczenia, zaś powód na potwierdzenie swoich racji przedstawił jedynie dokument prywatny, z którego nie wynika, że Wyższa Szkoła (...) dokonała przelewu tej konkretnej wierzytelności, która przysługiwała tejże Szkole wobec pozwanego, należy uznać, że powód nie udowodnił istnienia wierzytelności Wyższej Szkoły (...) w stosunku do pozwanego.

Wobec zaś nie udowodnienia, iż Wyższa Szkoła (...) w R. miała wobec pozwanego wierzytelność wynikającą z umowy, nie mogło nastąpić skuteczne zbyte tej wierzytelności. Zgodnie bowiem z art. 510 § 1 k.c. przesłanką skutecznego przeniesienia wierzytelności na nabywcę jest istnienie tej wierzytelności i przysługiwanie tej wierzytelności zbywcy (nemo plus iuris in alium transfere potest quam ipse habet). Z powodu bezskuteczności umowy przelewu zawartej między Wyższą Szkołą (...) siedzibą w W. a powodem, nie nastąpił skutek w postaci przeniesienia wierzytelności – art. 510 § 1 k.c.

Dodatkowo skuteczny okazał się zgłoszony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z art. 117 § 1 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Art. 117 § 2 k.c. stanowi, iż po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia.

Art. 120 § 1 zdanie 1 k.c. określa, iż bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

W przedmiotowej sprawie termin spełnienia świadczenia pieniężnego przez pozwanego został wskazany przez powoda w dokumencie zatytułowanym „Rozliczenie z kontrahentem”, tj. w przypadku kwoty 350 złotych termin został wskazany na dzień 30.12.2003, w przypadku kwoty 350 złotych na dzień 30.01.2004 r., zaś w przypadku kwoty 100 złotych na dzień 12.05.2004 r. Stosownie do przepisu art. 751 pkt 2 Kodeksu cywilnego roszczenia z tytułu nauki, jeżeli przysługują osobom trudniącym się zawodowo takimi czynnościami albo osobom utrzymującym zakłady na ten cel przeznaczone przedawniają się z upływem dwóch lat. Tym samym powyższe roszczenia przedawniły się odpowiednio z dniem 31.12.2005 r., 31.01.2006 r., 13.05.2006 r.

Pozwany zgłosił zarzut przedawnienia roszczenia o zapłatę. Zgodnie z art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Dlatego podniesiony przez dłużnika zarzut przedawnienia roszczenia jest skuteczny również przeciwko dalszym nabywcy wierzytelności, w tym wobec powoda. Zaś z chwilą przedawnienia roszczenia głównego przedawnia się także roszczenie o odsetki za opóźnienie jako roszczenie uboczne (por. uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2005r., sygn. akt III CZP 42/04).

Z uwagi na powyższe okoliczności Sąd oddalił powództwo w całości.